

# Francia színházfilozófia

## *Mimészis*

A *Helikon* 2022/4-es számát Alain Badiou színháza inspirálta: miként lehet maga a badiou-i politikai filozófia- és történelemcsinálás alapjaiban teátrális, egyszerre színházfilozófia és színházfilozófia „a kollektív cselekvésként színre vitt igazság” értelmében. Az általunk fontosnak ítélt kortárs francia színházfilozófiai szöveg közrebocsátásával annak újbóli átgondolását igyekszünk kezdeményezni, miként működik a színházcsinálás mint cselekvés- és gondolkodásforma.

A francia kortárs filozófusok közül Alain Badiou, Hélène Cixous, Philippe Lacoue-Labarthe gyakorlóként is beszállt a színházba, és többen is, mint Jean-Luc Nancy, Jacques Rancière, a színházi jelenség leírása mellett módszertani lehetőségként tekintenek a színházi formára. A platonista Badiou és az (inkább) arisztotelianus Rancière színházkoncepcióját a *Theatron* nemrég megjelent 16, 3. számában mutattuk be. Az ottani koncepciók ellenpontjaként adjuk itt közre Cixous poétikus Aiszkhülosz-fordításainak fordításait, melyek Ariane Mnouchkine Théâtre du Soleil-e számára készültek, valamint Lacoue-Labarthe a színház platóni elutasításának legjelentősebb modern újrajátszásáról, Rousseau *Levél d’Alembert-nek* című írásáról készített magisztrális olvasatát. Ez a szöveg, Lacoue-Labarthe *Poétique de l’histoire* című kötetének (Paris: Galilée, 2002) *Az ősszínház* (Le théâtre antérieur) című fejezete áll a lapszám középpontjában.

A *Helikon*ban itt megjelenő szövegek azt mutatják meg, milyen, amikor a színházat *érdekli* saját története, saját létoka.

Jelen számunkat JÁKFALVI MAGDOLNA és SIPOS BALÁZS szerkesztette.

# French Philosophy of the Theater

## *Mimesis*

The 2022/4 issue of *Helikon* was inspired by Alain Badiou's theater: how Badiou's political philosophy and history making itself can be fundamentally dramatic, both a *philosophy* of theater and a philosophy of *theater*, in the sense of "truth staged as collective action". By publishing the contemporary French text we consider important, we would like to prompt a rethinking of how making theater works as a form of action and reflection.

Among the contemporary French philosophers, Alain Badiou, Hélène Cixous, and Philippe Lacoue-Labarthe have also entered the theater scene as practitioners, and several other philosophers – (e.g. Jean-Luc Nancy or Jacques Rancière), go beyond describing the phenomenon of the theater and in fact. We introduced the theatrical concept of a Platonist Badiou and a (rather) Aristotelian Rancière in a recent issue of *Theatron* (16, 3.). As a counterpoint to the concepts presented there, here we publish the translations of Cixous's poetic translations of Aeschylus, which were prepared for Ariane Mnouchkine's Théâtre du Soleil, and a magistral reading of Rousseau's *Letter to d'Alembert* by Lacoue-Labarthe on the most significant modern replay of the Platonic rejection of theater. This text, the chapter *The ancient theater (Le théâtre antérieur)* from Lacoue-Labarthe's volume *Poétique de l'histoire* (Paris: Galilée, 2002) is the focus of this issue. The texts published in *Helikon* show what it is like when theater is *interested* in its own history, its reason for existence.

The issue was edited by MAGDOLNA JÁKFALVI and BALÁZS SIPOS.

# Philosophie de théâtre française

## *Mimésis*

Ce numéro de *Helikon* est inspiré par le théâtre d'Alain Badiou: il montre comment la philosophie politique et la construction de l'histoire de Badiou peuvent être fondamentalement théâtrales, être à la fois une *philosophie* du théâtre et une philosophie du *théâtre* au sens de « la vérité mise en œuvre comme action collective ». En publiant un texte français contemporain sur la philosophie du théâtre que nous considérons comme important, nous cherchons à proposer une redéfinition du fonctionnement de la création théâtrale en tant que forme d'action et de pensée.

Parmi les philosophes français contemporains, Alain Badiou, Hélène Cixous, Philippe Lacoue-Labarthe ont également fait du théâtre, et certains, comme Jean-Luc Nancy, Jacques Rancière, en plus de décrire le phénomène théâtral, voient la forme théâtrale comme une possibilité méthodologique. Le concept de théâtre du platonicien Badiou et du (plutôt) aristotélien Rancière a été présenté dans le récent numéro (16, 3) de la revue *Theatron*. En contrepoint de ces concepts, nous présentons ici les traductions poétiques d'Eschyle par Cixous pour le Théâtre du Soleil d'Ariane Mnouchkine, ainsi que la lecture magistrale que donne Lacoue-Labarthe de *la Lettre de Rousseau* à d'Alembert, la plus importante reprise moderne du rejet platonicien du théâtre. Ce texte, le chapitre intitulé *Le théâtre antérieur* de la *Poétique de l'histoire* de Lacoue-Labarthe (Paris: Galilée, 2002), est au centre de ce numéro. Les textes publiés dans *Helikon* montrent ce qu'il advient lorsque le théâtre *s'intéresse* à sa propre histoire, à sa raison d'être.

Ce numéro a été dirigé par MAGDOLNA JÁKFALVI et BALÁZS SIPOS.

